

A l'estil de Jesús

Ens cal re-situar-nos, com si fos la primera vegada que som davant una persona que ens demana i/o li oferim acompanyament, i al mateix temps, amb la saviesa pròpia de persones que miren de donar un cop de mà des de la cordialitat, des de fa temps.

L'empatia, la serenor, el treball coordinat, la recerca de sortides. Potser podem col·laborar amb les persones, simplement objectivant les situacions que els toca de viure. Com el qui ajuda a posar en ordre un trencaclosques al qual han donat un cop, s'ha desmuntat i ara toca tornar-lo a posar en ordre. Però sense negar l'existència del problema ni acabar d'enfonsar la persona.

Déu i Jesús són els que donen vida, la Vida per sempre. Són els que poden canviar des de l'arrel les situacions de mort en situacions de vida. Per això, la fe és revolucionària, perquè compromet fins al final i perquè té assegurada la victòria.

Nosaltres, a l'estil de Jesús hem de mantenir les mateixes actituds:

- És molt important veure, contemplar. Tenir els ulls oberts, adonar-se, prendre consciència: “Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué” (Lc 15,20).
- És molt important compadir-se: patir amb, posar-se dins la pell de l'altra persona. Per això ens cal rebre la persona com si fos la primera a la qual li volem donar el nostre suport. I fer-ho no des de la nostra força sinó des de les nostres febleses. Compadir-se és més que posar-se dins la pell de l'altra persona, significa fer memòria de situacions personals viscuades en les quals hem sentit, ens hem trobat com ella: sense sortida, sense esperança, sense ganes de tirar endavant, arraconats, al marge del camí. Comprendrem millor, i la persona es sentirà atesa: “Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler” (Lc 10,33-35).
- És molt important acostar-se. És molt important tocar, aproximar-se, fer sentir a l'altra persona que som a prop. Avui hi ha professionals que es posen guants de làtex, i màscares per no contaminar-se. S'han de prendre les precaucions oportunes, i cal continuar fent sentir la proximitat de Déu: Jesús va estendre la mà i el tocà dient: “Ho vull, queda pur. A l'instant quedà pur de la lepra” (Mt 8,3).

- És molt important deixar actuar Déu: “Un dia Jesús ensenyava... Jesús, pel poder del Senyor, guaria els malalts” (Lc 5,17).
- És molt important deixar-se interpel·lar per la insistència de la gent: “Senyor, baixa abans no es mori el meu fill!” (Jn 4,49).
- És molt important dialogar amb les persones perquè aprenguin a mirar en profunditat. Això vol dir donar a l'altra persona la possibilitat d'explicar-se: “Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà. Però, fins i tot ara, jo sé que Déu et concedirà tot el que li demanis” (Jn 11,21).
- És molt important anar més enllà de la demanda explícita. Veure quina és la raó principal de la seva demanda. No conformar-nos amb donar un copet a l'esquena; cal anar al fons de la situació que planteja la persona: “Els teus pecats et són perdonats” (Lc 5,20).
- És molt important recordar que les persones estan per sobre de les lleis: “El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte” (Jn 9,14).
- És molt important implicar altra gent, donar protagonisme, implicar la persona en el seu propi procés de guarició: “Llavors Jesús alçà els ulls i, en veure la gran gentada que acudia cap a ell, digué a Felip: ¿On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?” (Jn 6,5).
- És molt important el poder de la paraula: “Jesús va treure els esperits malignes només amb la seva paraula” (Mt 8,16).

- És molt important no deixar-nos alterar perquè sembli que Jesús dormi: “Però Jesús dormia. Ells van anar a despertar-lo i li deien: Senyor, salva’ns, que ens enfonsem!” (Mt 8,24).
- És molt important prendre consciència que nosaltres també hem estat auxiliats: “Si fóssiu cecs, no tindríeu pecat. Però, com que dieu que hi veieu, el vostre pecat persisteix” (Jn 9,41).
- És molt important veure, en la persona que ens demana, el rostre del Crist: “Tot allò que fèieu a un d’aquests germans meus més petits, m’ho fèieu a mi” (Mt 25,40).
- És molt important donar tot el que tinguem, no només unes monedes. Fins i tot quan no tenim monedes, podem donar-nos a nosaltres mateixos que val més que diners: “De plata i d’or no en tinc, però el que tinc, t’ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca’t i camina” (Fets 3,5).
- És molt important que la persona posi la part que li pertoca per poder-se’n sortir: “Recobra la vista; la teva fe t’ha salvat” (Lc 18,42).
- És molt important deixar-nos ensenyar per les persones que ens demanen acompanyament: “És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos” (Mt 15,27).
- És molt important, al voler caminar per sobre el mar de la dificultat, deixar-nos agafar per Jesús: “A l’instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo” (Mt 14,31).

- Les persones que exercim el nostre servei d’acompanyament hem de procurar ser persones adultes, que hem viscut suficient com per entendre la fragilitat de la nostra existència: “Llavors el Senyor Déu va modelar l’home amb pols de la terra” (Gn 2,7).
- Hem de comptar amb la fragilitat humana. La precarietat de la vida. Els cops durs en aquesta vall de llàgrimes. Ens cal retrobar la fe, la convicció que l’última paraula la té Déu, i és una paraula de vida: “Jesús li respon: Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi” (Jn 14,6).
- Hem d’haver fet una síntesi que ens permeti digerir les contrarietats i la mateixa mort. Aquestes situacions crues de la vida a voltes ens fan dir: “Déu meu, ¿per què m’has abandonat?” (Sl 22). Però no ens han de fer oblidar que, malgrat tot, les persones continuem sent fills i filles de Déu: “Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m’he complagut” (Mt 3,17).
- Hem de recobrar la dignitat de fills i filles de Déu. Aquesta és la finalitat del miracle, de l’atenció, del nostre acompanyament. Des d’aquesta dignitat recuperada, ens cal portar a terme la tasca encomanada: “Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis; de franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc” (Mt 10,8).
- Ens cal la Fe, la nostra poca fe. Admirar-nos de la fe dels que passen per pagans (Mt 8,10). “En veritat us dic que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe: Dona (a la cananea), és gran la teva fe” (Mt 15,28).

- Hem de trobar l'equilibri entre fer-nos una cuirassa o fondre'ns, cada vegada que ens apropem a una persona que acompanyem. Ens podria passar com el marbrista que cada vegada que ha de fer una làpida, plora amb la viuda i acaba no cobrant el treball fet: “Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà” (Jn 11,33).